

‘Ik wilde vóór de nieuwe eeuw alles geschreven hebben wat ik wilde schrijven’

Ted van Lieshout (56)

Schrijver. Op 7 februari zendt de NTR een documentaire over hem uit en verschijnt zijn boek ‘Mijn meneer’

Tijd van leven

Hadden uw ouders voldoende tijd voor u?

‘Mijn vader ging al snel dood, voor mijn achtste, mijn moeder werd dus op haar eenendertigste weduwe en bleef met vier kleine kindjes achter. Dat was zwaar voor haar, maar zij heeft ons nooit het gevoel gegeven dat wij iets tekortkwamen. Ze is haar eigen leven gaan leiden en was regelmatig weg – wat wij best fijn vonden: dan konden we stiekem televisiekijken. Ik voel me zéker niet door haar verwaarloosd, het was eerder zo dat men wel eens tegen haar zei: “Be-moei je eens wat minder met dat kind.” Van mijn vader kreeg ik niet veel aandacht, hij was al een oudere man die kleine kindjes ontgroeid was.’

Wat vond u een nare tijd?

‘Tijdens mijn studie op de Rietveldacademie woonde ik een periode met iemand anders in een huis om de huur te delen. Dat ervaar ik als de verschrikkelijkste tijd van mijn leven, ik bleek helemaal niet geschikt om samen te wonen. Als ik bijvoorbeeld eten kookte, vond ik dat die ander op tijd thuis moest zijn. Dat hoefde natuurlijk niet, we hadden gescheiden huishoudens, maar het is wel praktisch als er eentje kookt voor allebei. Ik had ook kunnen zeggen: “Kook jij je eigen kostje maar,” maar dat deed ik niet en als hij dan te laat was, zat ik me op te vreten.’

Wat was uw beste tijd?

‘De afgelopen zes jaar zat ik lekker in mijn vel: in 2009 ontving ik de Theo Thijssen-prijs voor mijn hele oeuvre en dat was een bevestiging: “Jongen, dat heb je goed gedaan.” Het bracht me rust, want met zo’n oeuvreprijs sluit je ook iets af. Daardoor ontstond het idee om iets te schrijven waarbij ik niet hoefde na te denken of het wel geschikt was voor kinderen. Mijn boek gaat over een relatie van een jongen met een volwassen man, gebaseerd op mijn eigen ervaringen in mijn kindertijd, en ik kon gewoon opschrijven wat ik daarover wilde zeggen zonder me te hoeven bekommeren over de vraag of het wel voor kinderen geschikt was. Bovendien: er is geen enkele ouder die zo’n boek zou kopen. Door die oeuvreprijs had ik de rust om mijn horizon te verbreden.’

Hoe doorstaat u de tand des tijds?

‘Ik was als kind nogal eens ziek en ik had lang het idee dat ik niet oud zou worden. Ik was bang dat ik de nieuwe eeuw niet zou halen – ik wilde daarom alle dingen geschreven hebben die ik per se wilde schrijven. En dat is ook gebeurd. Inmiddels is het 2012 en voelt het alsof ik in reservetijd leef.’

door Caroline Buijs foto Bert Nienhuis

